

BÖLCS ÉS SZOMORU MAGÁNBSZÉD A TÖRTÉNELEM OLVASÁSÁKOR

Irta: DARVAS SZILARD

*Két város a pokolra sétált,
mert a föld kissé megrepedt,
csak pletykáztak a Messiásról
s megöltek minden gyermeket,
a földre nézel: holtat őriz,
amerre lábaid andalog
s ha égre bámulsz: ott zuhantak
egykoron le az angyalok.*

*Hát hagyd a hasztalan beszédet
s amelyben élsz, a kort ne szidd,
ne esküdj a múlt időkre
s ne mondd, hogy egyszer más lesz itt,
fog és köröm: derék örökség,
az ember karmol vagy harap
s bár egyidős a csillagokkal,
örökké kiskorú marad.*

*A régi máglya még vöröslök
keresztül annyi századon
s az ősi barlang árnya reszket
az égbenyúló házakon,
az időt most se panaszolja
kit a sors tenyerébe visz,
s kibe mennykő vagy bicska vágott,
ordított ezer éve is.*

*Az égő Róma, Trója veszte
ma csak legenda az egész,
s az orvul megölt milliókról
szemed se rebben, úgy beszélsz,
de hogyha görbe szem mered rád,
bár szánja-bánja, aki bánt,
te vagy a megtiport igazság
s felhördülsz: aljas a világ!*

*Hát önmagadnak valld be bátran,
mért üldözöd a rút jelent,*

*mert benne élsz. S mi volt, avagy lesz,
számodra semmit sem jelent,
és dünnögöd a bölcs igéket
míg bandukolsz a sír felé,
múltat, jövőt kibír az ember,
csak a jelenbe hal belé.*

CHILEI KÖZJÁTÉK

Irta: REMENYIK ZSIGMOND

Önálló részlet szerző Dögvész és kaland című kora tavasszal megjelenő új könyvéből.

Lassan jött ez a felismerés és hosszú éjszakák után jutottam csak el a megundorodáshoz. Már szökdösnöm kellett hitelbe vett szállásaimról, hosszú kötélén eresztgetve le megfogyatkozott holmimat, apránként lopkodva el szállásaimról hitvány, de mégis nélkülözhetetlen eszközeimet, a nők is neszét vették félrevezettségüknek, egymásután tagadva meg további támogatásaikat. Éppen egy idős hölgy vendégszeretétét élveztem ekkoriban, tele csömörrel és utálattal minden eféle dolog iránt, amidőn egy bizonyos Schilling nevezetű fiatal óráslegénnyel megismerkedtem, aki egy kocsmába, mint zongoristát beproteztált. A Bar Inglés volt ez a kocsmá, a kikötő legsötétebb részén, állandóan megtömve részegekkel és csavargó lányokkal. Itt játszottam ezeknek a részegeknek a mulattatására, már kora délelőtt belékezdve és csak késő éjszaka hagyva fel klampirozásommal. Pizkos egy kocsmá volt ez a Bar Inglés, apró boxokkal és egy emelvényen, ahol a zongora állott. Enni kaptam itt és napi néhány pesót, a vendégek jóvoltából pedig cigarettát és italt. Napi nyolc órát játszottam itt két részletben, délelőtt tíztől kettőig és este hattól tízig. Karjaim már meggémbereedtek, úgyhogy éjszakánként már nem is tudtam aludni. Vizes rongyokkal borogattam karjaimat, melyek kétségbeejtően megpuffadtak és égtek a láztól. Naponként adták át itt díjaimat, magasatos leckéztetésektől kísérve, állandóan figyelmeztetve hiányaimra. Akár a kutyát, úgy hajtottak gazda és vendégek egyaránt, ha egy percre is abahagytam a hajszolt játékot, már hajtottak és kergettek, biztattak és szidalmaztak, hogy játsszak tovább. Részeg csónakosok, ócsmány rimáik társaságában töltötték meg a korcsmát, ittak és ettek, néha nekem is juttatva egy pohár pálinkát, egy doboz cigarettát, egy üveg sört, vagy egy tányér levest. Kiemelkedve a korcsmát betöltő füstből, játszottam hát, ahogy tudtam, a rossz zongorán a dobogón, dagadt karommal és riadtan, az ösztökélő és hajkurászó kiabálásban.

Nem sokáig bírtam ezt az irgalmatlan elfoglaltságot, Schilling óráslegény szerzett közben másikat, szerencsére még irgalmatlanabbat, mint ez a korcsmai zongorázás. Ez is zenei állás volt, a Pékek Egyesületében, amely évfordulót készült ünnepelni éppen. Pékek leszármazottait voltam hívva itt kísérni zongorán, betanítani őket bizonyos dalok eléneklésére, táncokra és taglejtésekre, mindezekon felül pedig szolgáltatni a zenét hajnalig tartó mulatozásukhoz. Emeltes helyiségben volt a Pékek Egye-